

TOSLO-2000-5838

INSTANS:	Oslo tingrett - Dom.
DATO:	2002-05-03
DOKNR/PUBLISERT:	TOSLO-2000-5838
STIKKORD:	Tvistemålsloven § 467 og § 468.
SAMMENDRAG:	Saken gjelder gyldigheten av voldgiftsdom. Saksøkeren har gjort gjeldende at voldgiftsdommen strider mot lov og ærbarhet, jf. tvistemålsloven § 467 nr. 4, at det er fremkommet nytt bevis i saken, jf. tvistemålsloven § 407 nr. 6, jf. tvistemålsloven § 468 nr. 5, at det er begått straffbare handlinger under voldgiftsbehandlingen, jf. tvistemålsloven § 407 nr. 1, jf. tvistemålsloven § 468 nr. 5, samt at det foreligger inhabilitet hos voldgiftsdommerne, jf. tvistemålsloven § 456, jf. domstoloven § 108. Adgangen til å få opphevet en voldgiftsdom er meget snever. Tvistemålsloven § 456, jf. domstoloven § 108 (inhabilitet) kan ikke påberopes etter at voldgiftsdommen er avsagt. Ingen av saksøkerens grunnlag for ugyldighet førte frem.
SAKSGANG:	Oslo tingrett sak nr. TOSLO-2000-5838. Tillatelse til å bringe saken direkte inn for Høyesterett ikke gitt, HR-2002-1042 .
PARTER:	Saksøker: Ingjald Ørbeck Sørheim (Prosessfullmektig: Advokat Per Danielsen). Saksøkt: Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA (Prosessfullmektig: Advokat Ola J. Strømsmoen, Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA).
FORFATTER:	Dommerfullmektig Anne M. Katteland m/alm. fullmakt.

Saken gjelder gyldigheten av voldgiftsdom avsagt den 14. mars 2000.

Sakens bakgrunn

Voldgiftsretten behandlet et krav fremmet av Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA mot advokat Ingjald Ørbeck Sørheim. Kravet gjaldt oppgjør av et tilgodehavende Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA mente å ha mot Ingjald Ørbeck Sørheim, etter at advokatfirmaet den 8. juni 1998 sa opp kontorfellesskapsavtalen partene hadde inngått i januar 1997.

Grunnlaget for kravet ble hevdet å være at Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA hadde utført arbeid og levert tjenester til advokat Ingjald Ørbeck Sørheim og/eller hans klienter. Det ble hevdet at advokat Ingjald Ørbeck Sørheim var ansvarlig for oppgjør for dette arbeidet, og at oppgjør ikke hadde funnet sted. Det ble vist til at advokat Ingjald Ørbeck Sørheim var ansvarlig for beløpet fordi han selv bestilte arbeidene utført, eller om arbeidene ikke var gitt av ham direkte, at det fulgte av kontorfellesskapsavtalen at advokat Ingjald Ørbeck Sørheim likevel var ansvarlig for kravet. Av kontorfellesskapsavtalen § 6 siste ledd følger at advokat Ingjald Ørbeck Sørheim har risikoen for fakturerbarhet og kredittrisikoen for alle oppdrag han tilfører medarbeidere i Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA. Oppdragene som er grunnlaget for kravet, ble hevdet å være tilført av Ingjald Ørbeck Sørheim. Advokat Ingjald Ørbeck Sørheim bestred at han var ansvarlig for kravet.

Voldgiftsretten, med advokat Karl Marthinussen (formann), lagmann Hans Petter Lundgaard og advokat Fred Arne Gade som oppnevnte medlemmer, avsa dom i voldgiftssak mellom partene (Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA og Ingjald Ørbeck Sørheim) den 14. mars 2000 med følgende slutning:

1. Ingjald Ørbeck Sørheim dømmes til å betale Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA kr

- 1.343.491,- - kroner en million tre hundre og førti tretusen fire hundre og nittien 00/100- med tillegg av 12 - tolv - % rente av kr 1.097.131,- - kroner en million nittisytusen etthundre og tretti 00/100 - fra 15.4.00 til betaling skjer.
2. Ingjald Ørbeck Sørheim dømmes til å betale saksomkostninger til Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA med kr 222.500,- - to hundre og tjuetusen fem hundre 00/100.
3. Ingjald Ørbeck Sørheim og Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA dømmes in solidum til å betale voldgiftsrettens omkostninger. I forholdet mellom partene er Ingjald Ørbeck Sørheim ansvarlig for voldgiftsrettens omkostninger.
4. Oppfyllelsesfristen etter pkt. 1,2 og 3 er 29. april 2000.

Som det fremkommer av voldgiftsdommens slutning, fant voldgiftsretten at Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA måtte gis medhold i sitt krav.

Voldgiftsdommen ble forkynt for partene og Ingjald Ørbeck Sørheim har betalt Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA det beløp han ble idømt ved voldgiftsdommen. Ved betalingen er det opplyst at betalingen ikke innebærer noen aksept av voldgiftsdommen, og at denne vil bli angrepet.

Ingjald Ørbeck Sørheim har etter dette angrepet voldgiftsdommen ved opphevelsessøksmål. Stevning i saken ble mottatt 4. juli 2000. Tilsvar kom i rett tid. Det har vært utvekslet flere prosesskriv mellom partene.

Hovedforhandling i saken ble holdt 8. til 11. april 2002 i Oslo tingrett. Det ble ført 10 vitner utover partsrepresentant Ørbeck Sørheim. Det møtte ingen partsrepresentant fra Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA.

Partenes anførsler og påstander

Saksøkeren har i det vesentligste anført:

Voldgiftsdommen er ugyldig og må oppheves. Det anføres følgende ugyldighetsgrunner:

1. Voldgiftsdommen strider mot lov og ærbarhet, jf. tvistemålsloven § 467 nr. 4.

Dommen strider mot avtaleloven § 36, som er preseptorisk. Voldgiftsretten har foretatt en helt klart urimelig tolkning av § 6 i avtalen. Etter § 6 tredje ledd skal advokaten ha risikoen for fakturerbarhet og kredittrisikoen for alle oppdrag han utfører og tilfører medarbeidere i Advokatfirmaet. Voldgiftsretten har lagt til grunn at Ingjald Ørbeck Sørheim er oppdragsgiver for det arbeid som er utført av Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA for de klienter som i utgangspunktet var Ingjald Ørbeck Sørheims klienter, og at Ingjald Ørbeck Sørheim i så måte må likestilles med enhver annen klient. Det er ikke dette som er avtalt mellom partene, og ordlyden gir ikke støtte for en slik tolkning. Det vises til at det i avtalen står « de oppdrag han har tilført firmaet ». Det er ikke ført bevis for at Ingjald Ørbeck Sørheim har tilført advokatfirmaet oppdragene. Denne « kildeteorien » som voldgiftsretten har lagt til grunn er ikke riktig.

Resultatet voldgiftsretten har kommet til er urimelig. Det er ingen balanse i avtalen, idet Ingjald Ørbeck Sørheim ikke mottar noe.

Ingjald Ørbeck Sørheim var ikke innforstått med avtalen slik saksøkte hevder. Motparten gjør et poeng ut av at Ingjald Ørbeck Sørheim nå skal ha innrømmet at innbetalingen av kr 100.000 også gjaldt betaling for arbeid utført av advokatfirmaet, og at dette viser at han forstod og praktiserte avtalen slik advokatfirmaet hevder at den er å forstå. Det er ikke noe nytt ved Ingjald Ørbeck Sørheim sin forklaring. Det som er blitt hevdet tidligere, og som fremdeles hevdes, er at beløpet på kr 100.000,- også gikk til nedbetaling av husleie.

Det forhold at Ingjald Ørbeck Sørheim er advokat kan ikke tillegges avgjørende vekt. Motparten har selv hevdet at Ingjald Ørbeck Sørheim er en rotebukk som ikke har orden i papirene sine. Han er ikke veldig nøye med formuleringer og lignende. Det er således lett å forklare hvorfor han ikke har reagert på avtalen tidligere. Advokater har også krav på rettsbeskyttelse. Ingjald Ørbeck Sørheim

hadde ingen mulighet til å se at resultatet av denne avtalen skulle bli en regning på 1,2 millioner. Dersom meningen i avtalen var at Ingjald Ørbeck Sørheim skulle garantere for at klientene betalte, burde dette ha stått klart. Avtalen er uklar på dette punkt, og dette skal ramme Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA som har utformet avtalen.

Det forhold at voldgiftsretten både har foretatt en urimelig tolkning av avtalen og at resultatet fremstår som urimelig, gjør voldgiftsrettens resultat totalt sett støtende og dommen må oppheves.

2. Nytt bevis i saken, jf. tvistemålsloven § 407 nr. 6, jf. tvistemålsloven § 468 nr. 5.

Det vises til fremlagte faktura stor kr 1.85 millioner, datert 31.8.98, stilet til SNG fra Ingjald Ørbeck Sørheim. Det fremgår av fakturaen at den er skrevet på Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA fakturasystem og påført advokatfirmaets bankkontonummer og organisasjonsnummer.

Det ble under voldgiftssaken gang på gang bedt om bevis for at det var Ingjald Ørbeck Sørheim som hadde tilført advokatfirmaet SNG-opppdragene. Ingjald Ørbeck Sørheim hadde en kontakt med A, men det var aldri tenkt at dette skulle ende opp med en regning på 1.2 millioner. Det var SNG som var klienten, og som tilførte oppdrag til både Ingjald Ørbeck Sørheim og advokatfirmaet. Også advokat Velund tilførte advokatfirmaet oppdrag ved sin styreposisjon i SNG. Ingjald Ørbeck Sørheim jobbet for å få inn penger fra SNG, men aksepterte aldri kravet fra advokatfirmaet. Fakturaen beviser at det var Ingjald Ørbeck Sørheims forklaring i voldgiftsretten som var riktig og den velter hele det bevismessige. 1.85 millioner kroner skulle gå inn på Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA sin konto, mens advokatfirmaet benekter at « systemet » var slik at de kunne fakturere SNG direkte. Dette blir uansett så uklart, at dette beviset sett i sammenheng med det andre, velter det over. Ingjald Ørbeck Sørheim forklarte seg om fakturaen under voldgiftsrettsbehandlingen. Motparten bestred da innholdet av denne fakturaen. Dette er et bevis som alene, eller i forbindelse med det som tidligere er fremført, åpenbart måtte ha medført en annen avgjørelse.

3. Straffbare handlinger, jf. tvistemålsloven § 407 nr. 1, jf. tvistemålsloven § 468 nr. 5.

Saksøktes prosessfullmektig, advokat Strømsmoen, og saksøktes lovlige stedfortredere advokat Steenstrup og advokat Velund, har gjort seg skyldig i en forsettlig straffbar handling med hensyn til saken.

Forholdet var slik at A skulle avgi vitneforklaring den andre dagen av voldgiftssaken. Under en pause i forhandlingene denne dag, ble Ingjald Ørbeck Sørheim oppmerksom på at det satt to polititjenestemenn utenfor og ventet på A. Ingjald Ørbeck Sørheim gikk inn i rettsalen igjen og varslet advokat Per Danielsen om dette. De to gikk deretter ut i fellesskap for å varsle A. Advokat Per Danielsen forsøkte å ringe, men fikk ikke kontakt med A. Imidlertid fikk Ingjald Ørbeck Sørheim kontakt med ham, og fikk varslet ham om at det satt to polititjenestemenn og ventet på ham. A var på dette tidspunkt på vei til retten. Etter at pausen var over og rett ble satt, tok advokat Per Danielsen opp spørsmålet om hvem som hadde varslet politiet om at A skulle vitne i voldgiftssaken. Advokat Strømsmoen svarte at ingen fra hans firma hadde noe med dette å gjøre. Advokat Steenstrup bekreftet også dette med stort ettertrykk. Resultatet ble at A ikke møtte og avga forklaring umiddelbart for retten. Han avga derimot forklaring over telefon dagen etter.

I ettertid har det kommet frem at det var advokat Omreng, som var bobestyrer i As konkursbo, som hadde varslet politiet. Han var blitt tipset av advokat Velund, tidligere partner i Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA. Advokat Velund var på et tidligere tidspunkt blitt gjort oppmerksom på at dersom han hadde kjennskap til hvor A holdt til, måtte han varsle bobestyrer. Under et møte for forberedelse til voldgiftssaken, ca en uke før hovedforhandling, ble Velund fortalt at A også skulle vitne i saken. Til stede på møtet var advokat Strømsmoen og advokat Steenstrup. Advokat Velund gjorde disse to kjent med at han kom til å varsle bobestyrer Omreng om dette. Dagen etter ringte Velund til Omreng og fortalte at A skulle vitne i voldgiftssaken. Han ba samtidig om at Omreng ikke opplyste at det var han som hadde gitt ham disse opplysningene. Videre har det kommet frem at advokat Strømsmoen kort tid før hovedforhandlingen tok kontakt med bobestyrer Omreng, med forespørsel om han hadde fått en henvendelse vedrørende A. Omreng bekreftet dette, og Strømsmoen ble klar over at Omreng hadde tatt foranstaltninger vedrørende pågrepelse av A.

Etter tvistemålsloven § 407 nr. 1, jf. tvistemålsloven § 468 nr. 5 er dommen ugyldig dersom motparten, hans lovlige stedfortreder eller prosessfullmektigen har gjort seg skyldig i en straffbar handling med hensyn til saken, og det er grunn til å anta at dette har hatt innvirkning på avgjørelsen. Det anføres flere hjemler hva gjelder den straffbare handlingen.

Vedrørende straffbare handlinger begått av advokat Strømsmoen anføres følgende:

For det første hevdes at det er avgitt falsk forklaring for retten, jf. straffeloven § 166.

Da advokat Strømsmoen svarte at ingen i hans firma hadde noe med dette å gjøre, fortalte han ikke den fulle og hele sannhet. Han fortalte ikke retten at han var kjent med at det var advokat Velund som hadde varslet bobestyrer Omreng, og heller ikke at han hadde snakket med Omreng forut for hovedforhandlingen. Den forklaring som Strømsmoen ga i denne sammenheng var bestemt til å avgi bevis, og bevistemaet var hvordan det hadde seg at det satt to tjenestemenn ute på gangen. Dette rammes av straffeloven § 166. Videre er det et krav at det er grunn til å anta at den straffbare handlingen har hatt innvirkning på avgjørelsen. Dette er et svært lavt beviskrav. Det er videre tilstrekkelig med sannsynlighetsovervekt for at det er foretatt en straffbar handling, idet dette er en sivilsak og ikke en straffesak hvor beviskravet er utenfor enhver rimelig tvil.

Retten fikk ikke vite om uredeligheten, altså at Strømsmoen ikke fortalte det han visste. De fikk ikke vite hva advokat Velund hadde gjort eller motivet for dette. Dersom dette var blitt kjent kunne alle involverte parter blitt eksaminert om dette forholdet. Troverdighet var sentralt i saken, og måten motparten har oppført seg i denne sak ville ha kastet lys over dette. Strømsmoen må ha forstått konsekvensene av at Velund ringte til Omreng. Videre går det frem at Strømsmoen forsøkte å skjule sine spor ved ikke å fortelle retten alt han visste. Vitneprovet stod i fare for å bli forstyrret, og resultatet ble at A ikke møtte i retten for å avgi vitneforklaring. Det var ikke telefonsamtalen fra Ingjald Ørbeck Sørheim som var årsaken, men Velunds kontakt med bobestyrer. Ingjald Ørbeck Sørheim ringte A fordi han følte seg moralsk forpliktet til dette. Han ga ingen råd til A om hvorvidt han burde møte opp i retten eller ikke. Dette var As eget valg. A skulle pågripes med hjemmel i konkursloven, og var ikke siktet i en straffesak.

Dersom retten hadde vært kjent med disse forholdene ville det ha hatt innvirkning på saken.

Hvis retten skulle komme til at vilkårene for overtredelse av straffeloven § 166 ikke er oppfylt, gjøres gjeldende at advokat Strømsmoen har forbrutt seg mot domstolloven § 200.

Strømsmoen har gjort seg skyldig i forsømmelig eller annet utilbørlig forhold, og det vises til det som er redegjort for under straffeloven § 166.

Videre gjøres gjeldende at Strømsmoen har overtrådt bestemmelsen i domstolloven § 202 tredje ledd, idet han ved uredelighet har søkt å hindre sakens rette opplysning. Ved sin handlemåte i « A-hendelsen » har han skadet og ødelagt vitneførselen og påvirket den frie bevisførsel. På bakgrunn av det som skjedde i forbindelse med As vitneprov klarte motparten å fremstille A som et veldig rart vitne som man ikke skulle høre på. A forklarte seg kun over telefon, og voldgiftsretten ble snytt for å få As forklaring i retten slik at de kunne tolke hans kroppsspråk osv.

Det gjøres gjeldende at de tre advokatene Strømsmoen, Steenstrup og Velund bevisst har benyttet bobestyrer Omreng for å ødelegge vitneførselen. De sa ingenting for å bibringe opplysningene til den andre siden. Velund påla dessuten bobestyrer Omreng taushetsplikt vedrørende hvem som hadde gitt ham opplysningene, begrunnet med noe tøys om at han følte seg truet av A. Det er klart at det her var noen som forsøkte å skjule sine spor, og at det ikke var de rene og edle motiv som var ute og gikk.

Vedrørende straffbare handlinger begått av advokat Velund anføres følgende:

De samme anførselene som er gjort gjeldende overfor advokat Strømsmoen gjøres gjeldende overfor advokat Velund. Velund fortiet i sin forklaring for retten at han hadde hatt kontakt med Omreng. Selv om Velund ikke direkte ble spurt om dette, burde han uoppfordret ha opplyst retten om dette. Dette rammes av straffeloven § 166.

Videre rammes Velunds handlemåte, altså å varsle bobestyrer om A, av domstolloven § 202

tredje ledd. Selv om det er legitimt å opplyse bobestyrer om dette, er det åpenbart at han har hatt et sidesyn og dette burde han ha opplyst motparten om.

Velund avga forklaring som vitne, og et vitnes straffbare handling rammes ikke av tvistemålsloven § 407 nr. 1 eller 2. Det hevdes imidlertid at Velund var part eller lovlig stedfortreder i saken. Her må man se på realiteten og ikke på det formelle. Velund var tidligere partner i firmaet og hadde en egeninteresse i saken. Han hadde reelt sett partsrettigheter.

Vedrørende straffbare handlinger begått av advokat Steenstrup anføres følgende:

Det er uenighet om advokat Steenstrup uttalte seg i forbindelse med spørsmålet om hvem som hadde varslet politiet om A, og retten må foreta en bevisvurdering rundt dette. Fra denne side hevdes at han uttalte seg om dette. Det vises til forklaringene fra Ingjald Ørbeck Sørheim og advokat Per Danielsen, som begge forklarer at Steenstrup forklarte seg om dette. Videre vises til at en av voldgiftsdommerne, advokat Gade, mente å huske at Steenstrup uttalte seg om dette, selv om han ikke var helt sikker. Videre vises til at advokat Per Danielsen trolig ville ha spurt advokat Steenstrup om dette, dersom han hadde forholdt seg taus slik som motparten hevder. Det vises også til at det kan bevises at Steenstrup ikke går i veien for å lyve i retten. Det vises til at Steenstrup i retten hevdet at advokat Per Danielsen under voldgiftsbehandlingen hadde forklart at det var han som hadde ringt og varslet A. Steenstrup forklarte videre at han ble så sjokkert over at en advokat hadde gjort noe som han oppfattet som å hindre politiet i sitt arbeid, at det var det han tenkte på. Han er derfor sikker på at han ikke sa noe om dette med A, idet han da hadde vært mest opptatt av at advokat Per Danielsen hadde varslet A om politiet. Dette er løgn fra advokat Steenstrups side. Han kan ikke huske dette da det er på det rene at det var Ingjald Ørbeck Sørheim som ringte og varslet A, noe både Ingjald Ørbeck Sørheim og A har bekreftet.

Dersom retten legger til grunn at advokat Steenstrup forklarte seg i forbindelse med « A-hendelsen » i retten, vil hans forklaring rammes av straffeloven § 166, idet han ikke forklarte den hele og fulle sannhet om sin kunnskap om dette. Det er erkjent at han var tilstede på møtet hvor Velund opplyste at han kom til å ta kontakt med bobestyrer Omreng.

Videre er det et spørsmål om advokat Steenstrup er part i saken. På samme måte som med advokat Velund forklarte han seg som vitne, men også her må man se på det reelle og ikke det formelle. Advokat Steenstrup er Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA. Videre vises til at voldgiftsdommer Gade forklarte at Steenstrup forklarte seg som part. Dessuten var advokat Steenstrup ferdig med sin vitneforklaring da dette skjedde, og han satt ved siden av prosessfullmektig Strømsmoen, slik at hans uttalelse kom fra « benken » for parter og prosessfullmektiger. Han må etter dette reelt sett anses som part.

5. Inhabilitet hos voldgiftsdommerne, jf. tvistemålsloven § 456, jf. domstolsloven § 108.

Etter tvistemålsloven § 468 nr. 4 er det bare inhabilitet etter domstolloven § 106 som omfattes. Slik inhabilitet vil ikke påberopes. Det gjøres imidlertid gjeldende at inhabilitet etter domstolloven § 108 kan gjøres gjeldende etter tvistemålsloven § 456. Det vises til Tore Schei kommentarer til tvistemålsloven § 468 nr. 4 i kommentarutgave til tvistemålsloven.

Dommer Marthinussen sa i fra på forhånd at han tidligere hadde vært i kontorfellesskap med advokat Velund, tidligere partner i Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA. Dette protesterte ikke Ingjald Ørbeck Sørheim på, og dette kan isolert sett ikke påberopes som inhabilitetsgrunn, jf. tvistemålsloven § 456 annet ledd.

Vedrørende Lundgaards habilitet har saksøker ingen bemerkninger.

Dommer Gade opplyste at en av hans kompanjonger, advokat Sven Iver Sten, var forlover til en av partnerne i Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA, advokat Ove Martin Granlund. Ingjald Ørbeck Sørheim hadde ingen innsigelser vedrørende dommer Gade på dette grunnlag. Imidlertid er det etterpå blitt kjent at Granlund var styreformann i Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA på tidspunktet for voldgiftsdommen. Dette er egnet til å svekke tilliten til dommer Gade, og dommen må oppheves.

Videre vises til at det også i ettertid er blitt kjent at advokatfirmaet som advokat Gade er partner

i, og begge partene i voldgiftssaken benytter samme revisor. Revisorene forklarte seg i retten om mellomværende mellom partene, hvor stort dette var og hvordan det var oppstått. Revisorene har ved sin forklaring skapt en tillit til at dette var riktig, og en uavhengig dommer ville sett gjennom dette. En kan si at dommer Gade stilte med sin egen revisor i retten, idet forslaget om å innkalle revisorene som vitner kom fra ham. Dette kan ikke en voldgiftsdommer gjøre da dette blir for nært. Revisorene bekreftet Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA sine tall, og det er spor av revisorenes forklaringer i voldgiftsretten. Voldgiftsretten viser blant annet til at Ingjald Ørbeck Sørheim har ført hele kravet fra Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA som gjeld i sitt eget regnskap.

Saksøker har påpekt to forhold som gjør at Gade må anses å være inhabil, og dersom en av forholdene i seg selv ikke skulle være tilstrekkelig for å slå fast inhabilitet, må man kunne se på en totalvurdering. I denne totalvurderingen må også dommer Marthinussens forhold komme inn som et moment. Saksbehandlingen ble på dette grunnlag ikke tilstrekkelig forsvarlig, og dommen må oppheves.

Saksøker la ned slik påstand:

1. Voldgiftsdommen av 14. mars 2000 i sak mellom Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA og Ingjald Ørbeck Sørheim oppheves.
2. Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA dømmes til å tilbakebetale til Ingjald Ørbeck Sørheim kr 1 810.991,- med tillegg av 12% morarente p.a. f.o.m 18.05.2000 inntil tilbakebetaling skjer.
3. Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA dømmes til å betale Ingjald Ørbeck Sørheims saksomkostninger i forbindelse med dette opphevelsessøksmål innen to uker fra dommens forkynnelse med tillegg av 12 % morarente p.a inntil betaling skjer.

Saksøkte har i det vesentligste anført:

Det skal være vanskelig å angripe en voldgiftsdom, og det bestrides at dommen er ugyldig og at den må oppheves. En vil videre ta for seg saksøkers forskjellige grunnlag for ugyldighet.

1. Voldgiftsdommen strider mot lov og ærbarhet, jf. tvistemålsloven § 467 nr. 4.

Saksøker gjør gjeldende at dommen er ugyldig fordi avtalen mellom partene rammes av avtaleloven § 36. Det er en snever adgang til å få en voldgiftsdom opphevet. Formålet er behandling i en instans og med et endelig resultat. Dommen må stride mot preseptorisk lov eller ærbarhet og det er ikke tilstrekkelig at den tapende part føler at den er uriktig eller urimelig. Det kan ikke være slik at de samme forholdene som kan begrunne en anke, også kan begrunne en opphevelse av en voldgiftsdom.

Under voldgiftsbehandlingen påberopte saksøker seg avtaleloven § 36 og § 33 og kom med de samme anførselene da som nå. Voldgiftsretten fant det klart at dette ikke kunne føre til ugyldighet.

Etter pkt. 6 i avtalen hadde Ingjald Ørbeck Sørheim kredittrisikoen for de oppdrag han utførte og tilførte selskapet. Denne delen av avtalen var tilsvarende det året Ingjald Ørbeck Sørheim var partner, og han ble inngående opplyst om hvordan pkt. 6 var å forstå. Det vil si at var klienten først registrert på ham var han ansvarlig. Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA fakturerte verken SNG eller andre av Ørbeck Sørheims klienter. Ørbeck Sørheim hadde muligheten for å ha et påslag på sine fakturaer i forhold til det han måtte betale advokatfirmaet. Videre fikk Ørbeck Sørheim nyte godt av den arbeidskapasitet han kunne benytte i selskapet. Ingjald Ørbeck Sørheim var veldig interessert i SNG som klient, og han hadde eierinteresser i selskapet. Det var ikke nok med hans egen arbeidskraft og han hadde behov for å trekke på andre ressurser, dvs Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA.

Ingjald Ørbeck Sørheim var fullt innforstått med innholdet av avtalens pkt. 6. Han er selv advokat, og en må legge til grunn at han forstod dette, både innholdet og konsekvensene. Avtalen ble også praktisert slik, og Ingjald Ørbeck Sørheim ble gjentatt ganger purret for betaling. Det vises også til at Sørheim mottok kr 800.000,- fra SNG og at han overførte kr 100.000,- til Advokatfirmaet

Steenstrup Stordrange DA. På overføringen av disse pengene skrev Ingjald Ørbeck Sørheim at pengene gjaldt a konto for arbeid og utlegg vedrørende SNG. Saksøker har under voldgiftsbehandlingen, og innledningsvis i denne saken, hevdet at dette beløpet gjaldt husleie. Imidlertid forklarte Ingjald Ørbeck Sørheim i sin tilleggsforklaring i tingretten at dette var for arbeid Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA hadde utført, idet han redegjorde for at han fortok en forholdsmessig fordeling av de kr 800.000,- han fikk fra SNG etter at utlegg var trukket fra. Ettersom han hadde arbeidet mye i den perioden betalingen gjaldt, beholdt han mesteparten selv til dekning av eget arbeid. Videre vises til brev fra Ingjald Ørbeck Sørheim, hvor han skrev at det var viktig at han beholdt arbeidsevnen for å tjene penger til å betale sitt tilgodehavende til advokatfirmaet. Ingjald Ørbeck Sørheim har bestilt advokattjenester av advokatfirmaet, og han har selvsagt plikt til å betale. Han ble dessuten gjort klart oppmerksom på dette ved e-post i februar 1998, hvorefter han fortsatte å benytte seg av advokatfirmaets advokater.

Det er verken enkeltvis eller etter en totalvurdering grunnlag for å si at avtalen eller dommen er i strid med lov eller ærbarhet.

2. Nytt bevis i saken, jf. tvistemålsloven § 407 nr. 6, jf. tvistemålsloven § 468 nr. 5.

Fakturaen var gjenstand for drøfting under voldgiftsrettens behandling, og er ikke et nytt bevis i saken. Fakturaen er ikke noe bevis for at Ingjald Ørbeck Sørheim ikke hadde SNG som klient. Fakturaen styrker ikke motpartens anførsel. Det vises til at fakturaen er skrevet med Ingjald Ørbeck Sørheim som kreditor og SNG som debitor. Fakturaen er videre skrevet tre dager etter at Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA tok ut stevning for voldgiftsretten. Dette var et forsøk på å få inn penger fra SNG, og partene var enige om at pengene skulle komme inn på Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA konto, og deretter fordeles mellom partene. Dette var klart under voldgiftsbehandlingen. Imidlertid kunne man ikke finne denne fakturaen under voldgiftssaken. Det bemerkes imidlertid at denne var et bilag i Ingjald Ørbeck Sørheims regnskap, og at han i så måte også kunne ha fremskaffet denne fakturaen. Ingjald Ørbeck Sørheim kan ikke velte dette ansvaret over på Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA. Fakturaen representerer ikke en ny kjennsgjerning og dette beviset ville åpenbart ikke medført en annen avgjørelse.

3. Straffbare handlinger, jf. tvistemålsloven § 407 nr. 1, jf. tvistemålsloven § 468 nr. 5.

Det bestrides at advokatene Strømsmoen, Velund eller Steenstrup skal ha begått en straffbar handling under sakens behandling i voldgiftsretten. Det er overhodet ikke riktig at det på det forberedende møtet ble lagt planer om å forpurre motpartens bevisførsel, og at man deretter skal ha forsøkt å skjule sine spor. Motparten forsøker å fremstille det som noe mistenkelig at man har et forberedende møte med vitner før hovedforhandlingen. Det er intet mistenkelig med dette. Advokat Velund følte seg forpliktet ovenfor bobestyrer Omreng til å si i fra dersom han visste hvor A holdt til, og det er således helt naturlig at han ringte Omreng. Advokat Velund ba om at det ikke ble kjent at det var han som hadde tipset Omreng, idet han har blitt truet av A.

Vedrørende straffbare handlinger begått av advokat Strømsmoen anføres følgende:

Det svaret advokat Strømsmoen ga i forbindelse med antagelsen fra advokat Per Danielsen om hvem som kunne ha varslet politiet om A, var helt korrekt. Det var verken ham selv eller noen i hans firma som hadde varslet bobestyrer. Idet Strømsmoen var klar over at advokat Velund ikke ønsket at hans navn skulle nevnes, så han ingen grunn til å ta det opp. Videre kan han ikke se at han hadde noen plikt til å varsle motparten om dette. Strømsmoen opplyste heller ikke retten om at han hadde snakket med Omreng rett før hovedforhandling, og at han var klar over at det var tatt foranstaltninger i forhold til A, idet han ikke så noen grunn til å gå nærmere inn på dette. Dette var ikke relevant i forhold til hvem som hadde tipset Omreng. Advokat Strømsmoen hadde ikke pålagt Omreng taushetsplikt i forbindelse med sin henvendelse. Hele episoden var en kort insidens på noen få sekunder, hvor det neste spørsmålet var hva man skulle gjøre med As vitnemål.

Det Strømsmoen svarte var ingen falsk forklaring for retten, idet det faktisk var helt korrekt. Det var ingen grunn til å komme med ytterligere opplysninger og uttalelsen var ikke ment å avgi noe bevis. Dette var ikke noe bevistema i voldgiftssaken. Dette rammes ikke av straffeloven § 166.

Advokat Strømsmoen har heller ikke overtrådt bestemmelsene i domstollosen § 200 eller § 202 tredje ledd. Det vises til at en pågripelse av A ikke ville ha hindret vitneførselen, og dessuten ble vitnet faktisk hørt. Det vises for øvrig til det som er anført tidligere.

Videre hevdes at selv om dette var blitt kjent for voldgiftsretten, ville dette ikke ha hatt noen innvirkning på dommen. Dersom det skulle ha påvirket rettens vurdering at det satt to politimenn på gangen, kan ikke Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA ha risikoen for at et vitne, innkalt av motparten, har en pågripelsesbeslutning hengende over seg. As troverdighet kan ikke ha blitt ytterligere svekket sett i lys av alt som tidligere er sagt og skrevet om ham. Videre vises til at A forklarte seg over telefon. Dette gikk helt greit, noe som er bekreftet av to av voldgiftsdommerne, A selv og Ingjald Ørbeck Sørheim. Det ville ikke ha kommet frem noe annet dersom A hadde forklart seg direkte for retten. Etter forklaringen over telefon frafalt motparten begjæringen om utsettelse. A var et lite sentralt vitne i saken, idet han ikke kunne si noe om forholdet mellom partene eller avtalen.

Vedrørende straffbare handlinger begått av advokat Velund anføres følgende:

Det stilles spørsmål ved hvorfor advokat Velund trekkes inn i saken. Velund var ikke partner i Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA på det tidspunktet voldgiftssaken pågikk. Den eneste sammenheng var at han hadde en økonomisk interesse i saken.

Advokat Velund var ikke styremedlem i Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA, og kan ikke betegnes som part eller lovlig stedfortreder. Det vises til selskapsloven § 2-1 og § 2-21.

Advokat Velund har ikke begått noen straffbar handling som rammes av straffeloven § 166, og det vises til det som er sagt ovenfor i forbindelse med advokat A. Med hensyn til domstollosen § 200 rammer denne verken vitner eller part, men kun prosessfullmektigen. Domstollosen § 202 tredje ledd gjelder ikke for vitner.

Vedrørende straffbare handlinger begått av advokat Steenstrup anføres følgende:

Advokat Steenstrup møtte ikke som partsrepresentant. Han var ikke medlem av styret og avga kun forklaring som vitne. Det kan ikke tillegges vekt at advokat Steenstrup satt ved siden av prosessfullmektigen. Dette er et eksempel på motpartens fantasifulle anførsler.

Det bestrides at advokat Steenstrup uttalte seg i forbindelse med hvem som varslet politiet. Det vises her til forklaring fra advokat Steenstrup og advokat Strømsmoen, som begge var helt klare på dette. Vedrørende advokat Gades forklaring var han meget usikker og ga uttrykk for at han ikke husket dette, men at det mer var en antagelse.

Motparten har anført at advokat Steenstrup ikke er troverdig. Dette fordi han har stått og løyet i retten om at det var advokat Per Danielsen som hadde ringt og varslet A, til tross for at det var på det rene at det var Ingjald Ørbeck Sørheim som ringte. Til dette bemerkes at det ikke er noe som tilsier at advokat Steenstrup har løyet om dette. Dette er slik han erindrer det. Advokat Per Danielsen og Ingjald Ørbeck Sørheim gikk sammen ut på gangen for å ringe til A og kom inn igjen. Da det ble redegjort for dette etter pausen, var det advokat Per Danielsen som førte ordet som prosessfullmektig, og det er helt klart at advokat Steenstrup derfor kan ha oppfattet det som om det var advokat Per Danielsen som hadde ringt.

Advokat Steenstrup har ikke begått noen straffbar handling som rammes av straffeloven § 166, og det vises til det som er sagt ovenfor i forbindelse med advokat A. Med hensyn til domstollosen § 200 rammer ikke denne verken vitner eller part, men kun prosessfullmektigen. Domstollosen § 202 tredje ledd gjelder heller ikke for vitner.

4. Inhabilitet hos voldgiftsdommerne, jf. tvistemålsloven § 456, jf. domstollosen § 108.

Dommer Marthinussen varslet på forhånd om det forhold som eventuelt kunne ha ført til at han av partene ble ansett inhabil. Ingen av partene reagerte på dette, og da følger det av tvistemålsloven § 456 annet ledd at den er avskåret for evig og alltid.

Dommer Gade varslet på samme måte om at Sten og Granlund kjente hverandre, og hadde vært

forlovere for hverandre. Selv om saksøker ikke var kjent med at Granlund var styreleder i Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA fra januar 2000 på dette tidspunkt, visste de at han var partner i selskapet. Granlund fikk ingen annen interesse av den grunn.

Videre når det gjelder det forhold at dommer Gade og partene hadde felles revisor vises til at dette eventuelt er inhabilitet etter domstolsloven § 108. Dersom man blir oppmerksom på dette før voldgiftsretten tar til, jf. tvistemålsloven § 456, kan inhabilitet etter domstolloven § 108 påberopes. Men hvis forholdet ikke blir kjent før etter at dom er falt, faller innsigelser om inhabilitet etter domstolloven § 108 bort. På det tidspunktet har man en rettskraftig voldgiftsdom og tvistemålsloven § 456 kan ikke brukes etter at dom er falt. Unntak fra dette vil kun gjelde ved forhold som vil være en rettsfornektelse å ikke ta hensyn til.

Subsidiært anføres at det faktum at en av dommerne har samme revisor som begge parter, ikke er grunn til å si at det foreligger inhabilitet. Det skal mye til, og revisorene forklarte seg om bokmæssige ting og berørte ikke avtaleforholdet mellom partene. Det ble heller ikke protestert fra Ingjald Ørbeck Sørheims side i forbindelse med det revisorene forklarte. Forholdet ble tatt opp internt i voldgiftsretten som slo fast at dette åpenbart ikke hadde noen betydning. Saksøkers anførsel om at dette fratok Ingjald Ørbeck Sørheim mulighet for revisorkorreksjon kan ikke tillegges vekt. Det de forklarte var korrekt og det var ingen uenighet om dette mellom partene.

Det foreligger en helt klar og utvetydig voldgiftsdom. Det må være helt klart at retten ikke har noe mulighet for å foreta en rimelighetsvurdering av dommen.

Saksøkte la ned slik påstand:

1. Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA frifinnes for kravet om opphevelse av voldgiftsdommen.
2. Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA tilkjennes sakens omkostninger.

Retten bemerkninger

Retten bemerker innledningsvis at utgangspunktet er at en voldgiftsdom er endelig. Et hovedpoeng med voldgiftsbehandling er raskt å få en avgjørelse med samme virkning som en rettskraftig dom. Det innebærer at det ikke er mulig å angripe en voldgiftsdom med den begrunnelse at dommen ikke er riktig, verken på grunn av feil ved bevisbedømmelsen eller rettsanvendelsen. Adgangen til å få satt en voldgiftsdom til side er meget snever. Saksøker har anført en rekke grunnlag for ugyldighet, og retten vil behandle de forskjellige grunnlag i samme rekkefølge som de er anført av saksøkeren.

1. Voldgiftsdommen strider mot lov og ærbarhet, jf. tvistemålsloven § 467 nr. 4.

Saksøkeren har anført at voldgiftsdommen strider mot avtaleloven § 36 og anført at både voldgiftsrettes tolkning av § 6 i kontorfellesskapsavtalen mellom partene er urimelig og at voldgiftsrettens resultat er urimelig.

Retten bemerker at avtaleloven § 36 gjelder urimelige avtaler og ikke kan anvendes på en urimelig voldgiftsdom. Tvistemålsloven § 467 nr. 4, alternativet « strider mot lov » hjemler ikke opphevelse av en voldgiftsdom på grunnlag av at den er urimelig under henvisning til avtaleloven § 36. En vurdering av om tolkninger foretatt av voldgiftsretten er urimelige, eller om voldgiftsrettens resultat er urimelig, vil innebære en prøvelse av dommens materiellrettslige innhold. Som nevnt innledningsvis har retten ikke en slik kompetanse i forhold til voldgiftsinstituttet.

Det er ingen ugyldighetsgrunn at dommen er urimelig. Men dersom dommen strider mot all fornuft, og/eller må anses som en åpenbar rettsfornektelse, må grensen for hva som kan aksepteres anses som overskredet og dommen bør kunne oppheves, jf. Mæland, Voldgift, side 198-199. Saksøkeren gjorde også ovenfor voldgiftsretten gjeldende at avtalen, dersom den skulle forstås slik som advokatfirmaet mente, var i strid med avtaleloven § 36. Voldgiftsretten vurderte denne anførselen, og fant det klart at bestemmelsen ikke kunne brukes til å frita Ingjald Ørbeck Sørheim for

sitt betalingsansvar i denne saken. Etter den bevisførsel som har funnet sted for denne rett, er det klart at verken de vurderinger voldgiftsretten har foretatt eller voldgiftsrettens resultat er av en slik art at dommen skal oppheves.

Retten finner heller ikke grunnlag for at dommen strider mot ærbarhet.

2. Nytt bevis i saken, jf. tvistemålsloven § 407 nr. 6, jf. tvistemålsloven § 468 nr. 5.

For at en voldgiftsdom skal anses ugyldig på dette grunnlag må beviset være nytt, og det må alene eller i forbindelse med det som tidligere er fremført, åpenbart måtte ha medført en annen avgjørelse.

Retten kan ikke se at noen av disse vilkårene er oppfylt hva gjelder den faktura som er påberopt som nytt bevis. Det vises til at Ingjald Ørbeck Sørheim forklarte seg om fakturaen under voldgiftssaken. Innholdet av denne ble anført som bevis, men den ble ikke fysisk lagt frem for voldgiftsretten. Det må være et vilkår for at beviset skal anses som nytt, at parten ikke kunne gjøre beviset gjeldende under saken. Retten er av den oppfatning at fakturaen ble gjort gjeldende som bevis. Ingjald Ørbeck Sørheim kunne selv ha fremskaffet den fysisk under voldgiftsbehandlingen slik han har gjort for tingretten, da det er snakk om et bilag i hans egen regnskap. Ettersom voldgiftsretten ble gjort kjent med Ingjald Ørbeck Sørheim anførsler vedrørende fakturaen, finner retten ikke at fremleggelse av denne fysisk åpenbart ville ha ledet til en annen avgjørelse. Retten bemerker kort at den heller ikke ut fra fakturaens innhold, kan se at denne bevismessig støtter Ingjald Ørbeck Sørheim forklaring på en slik måte at dette åpenbart ville ha ledet til en annen avgjørelse.

3. Straffbare handlinger, jf. tvistemålsloven § 407 nr. 1, jf. tvistemålsloven § 468 nr. 5.

Retten bemerker innledningsvis at det ikke er noe krav at det straffbare forholdet er avgjort i straffedom, men at forholdet kan prøves prejudisielt av retten. Ved prøvingen legges til grunn at det må foreligge en rimelig sannsynlighetsovervekt, jf. Rt-1997-447.

Vedrørende straffbare handlinger formentlig begått av *advokat Strømsmoen* bemerkes følgende:

Retten finner ikke at det er ført bevis for at Strømsmoen med rimelig sannsynlighetsovervekt skal ha foretatt noen straffbar handling med hensyn til saken.

Straffeloven § 166 kommer ikke til anvendelse ved falsk forklaring for en voldgiftsrett. Voldgiftsretten omfattes ikke av begrepet « retten » i straffeloven § 166, jf. Mæland side 151-152.

Retten finner likevel grunn til å bemerke at den uttalelsen advokat Strømsmoen kom med i forbindelse med advokat Per Danielsens antagelser rundt hvem som hadde varslet politiet, etter sitt innhold var korrekt. En fortieelse kan imidlertid også regnes som en falsk forklaring, dersom man tror at fortieelsen har eller kan ha betydning. Etter rettens oppfatning foreligger det ingen rimelig sannsynlighetsovervekt for å si at Strømsmoen forstod eller regnet det som overveiende sannsynlig at opplysningene han fortiet var relevante. Spørsmålet om hvem som hadde varslet politiet om A var ikke relevant i forhold til voldgiftssaken. Strømsmoen var kjent med at Velund ikke ønsket at hans navn skulle blandes inn i dette og det var ingen grunn for ham til å gi utdypende opplysninger vedrørende dette til voldgiftsretten.

Retten finner heller ikke bevist at Strømsmoen har gjort seg skyldig i forsømmelig eller annet utilbørlig forhold under rettergangen, jf. domstolloven § 200. Det vises også her til at retten ikke kan se at Strømsmoen hadde noen grunn til å komme med utdypende forklaring i forhold til hvorfor det satt to polititjenestemenn og ventet på A.

Retten finner heller ikke at Strømsmoens handlinger i forbindelse med « A-hendelsen » rammes av domstolloven § 202 tredje ledd. Saksøkerens påstand om at de tre advokatene bevisst har benyttet bobestyrer Omreng for å ødelegge vitneførselen, er det ikke belegg for. Retten bemerker for det første at det var Ingjald Ørbeck Sørheim som varslet A om at politiet ventet på ham, og at det var dette som var den direkte årsak til at A ikke møtte. Retten legger videre til grunn at A ville ha fått anledning til å avgi forklaring før han eventuelt måtte ha fulgt med politiet. Retten har vanskelig for å se at Strømsmoens kjennskap til at politiet var varslet om A på noen måte har hindret sakens rette opplysning. Strømsmoen kan ikke holdes ansvarlig for at det blir kjent for voldgiftsretten at det

ovenfor et av Ingjald Ørbeck Sørheims vitner er besluttet pågripelse. En part må selv ta risikoen for bakgrunnen til et vitne han innkaller.

Vedrørende straffbare handlinger formentlig begått av *advokat Velund* bemerkes følgende:

Twistemålsloven § 407 nr. 1 gjelder ikke vitner og retten bemerker innledningsvis at det er selskapet Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA som har partsevne, jf. selskapsloven § 2-1, og at det er styret eller et styremedlem som er lovlig stedfortreder, jf. selskapsloven § 2-21. Advokat Velund var ikke medlem av styret i Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA på tidspunktet for voldgiftsbehandlingen. Etter rettens oppfatning er det ikke her adgang til å se bort fra det formelle og foreta en realitetsvurdering.

Retten finner imidlertid grunn til å bemerke at det heller ikke i forhold til advokat Velund er ført bevis for at han med rimelig sannsynlighetsovervekt skal ha foretatt noen straffbar handling med hensyn til saken.

Det er på det rene at Velund ikke ble spurt om « A-hendelsen » da han avga vitneforklaring i retten. Spørsmålet også for ham blir hvorvidt han på selvstendig grunnlag skulle fortalt retten om sin rolle i dette. Etter rettens oppfatning foreligger det heller ikke her rimelig sannsynlighetsovervekt for å si at Velund forstod eller regnet det som overveiende sannsynlig at opplysningene han fortiet var relevante. Spørsmålet om hvem som hadde varslet politiet om A var ikke relevant i forhold til voldgiftssaken og retten kan ikke se at Velund hadde noen grunn til å gi opplysninger vedrørende dette.

Velund var ikke tilstede i retten, dagen før, da spørsmålet om hvem som hadde varslet politiet ble tatt opp av advokat Per Danielsen.

Domstolloven § 202 tredje ledd gjelder ikke vitner, men kun for forhold begått av part eller lovlig stedfortreder. Det vises til det som er sagt innledningsvis og retten bemerker kort at det heller ikke her er adgang til å se bort fra det formelle og foreta en realitetsvurdering.

Retten finner imidlertid også i forhold til denne bestemmelsen grunn til kort å bemerke at den heller ikke kan se at Velunds handlinger i forbindelse med « A-hendelsen » rammes av domstolloven § 202 tredje ledd. Det vises for så vidt til det som er anført ovenfor i tilknytning til Strømsmoen, som retten også mener vil gjelde ved vurderingen i forhold til Velund.

Vedrørende straffbare forhold formentlig begått av *advokat Steenstrup* bemerkes følgende:

Advokat Steenstrup var heller ikke medlem av styret i Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA på tidspunktet for voldgiftsrettens behandling og det vises til det som er sagt ovenfor vedrørende selskapslovens bestemmelser. Retten bemerker kort at det heller ikke her er adgang til å se bort fra det formelle og foreta en realitetsvurdering.

Retten finner imidlertid også hva gjelder Steenstrup grunn til å bemerke at det heller ikke i forhold til ham er ført bevis for at han med rimelig sannsynlighetsovervekt skal ha foretatt noen straffbar handling med hensyn til saken.

Etter rettens oppfatning er det ikke ført bevis for at Steenstrup med rimelig sannsynlighetsovervekt uttalte seg i forbindelse med « A-hendelsen » da han var i retten. Spørsmålet overfor ham er også hvorvidt han skulle ha fortalt retten det han visste vedrørende dette. Etter rettens oppfatning foreligger det heller ikke her rimelig sannsynlighetsovervekt for å si at Steenstrup forstod eller regnet det som overveiende sannsynlig at opplysningene han fortiet var relevante. Også her viser retten til at spørsmålet om hvem som hadde varslet politiet om A ikke var relevant i forhold til voldgiftssaken, og retten kan ikke se at Steenstrup hadde noen grunn til å gi utdypende opplysninger vedrørende dette. I forhold til Steenstrup bemerkes også at hans kjennskap til det hele fremstår som begrenset.

Retten finner grunn til bemerkninger omkring anførselene om at advokat Steenstrup skal ha løyet da han avga forklaring for tingretten. Det er, slik retten ser det, ikke belegg for en slik påstand. Retten bemerker at advokat Per Danielsen selv har forklart at han forsøkte å varsle A, men at han ikke fikk tak i ham. Det er videre på det rene at advokat Per Danielsen og Ingjald Ørbeck Sørheim gikk ut sammen da telefonsamtalen for å varsle A ble foretatt. Da de kom inn igjen var det advokat Per Danielsen, som prosessfullmektig, som førte ordet. På denne bakgrunn kan Steenstrup ha

oppfattet det som om det var advokat Per Danielsen som hadde ringt A og at han på det grunnlag har reagert.

Ingjald Ørbeck Sørheims telefonsamtale, hvor han varslet A om politiets tilstedeværelse, har ingen betydning for rettens behandling av spørsmålet om voldgiftsdommen er gyldig eller ikke, men saksøker har brukt mye tid på denne hendelsen. Retten finner derfor grunn til å bemerke at den finner det noe underlig at en advokat mener seg moralsk forpliktet til å varsle et vitne om at politiet, som har en lovlig pågripelsesbeslutning på vedkommende, venter på ham, og således forhindrer politiets arbeid.

4. Inhabilitet hos voldgiftsdommerne, jf. tvistemålsloven § 456, jf. domstolloven § 108.

Tvistemålsloven § 468 nr. 4 oppstiller som ugyldighetsgrunn at en voldgiftsdommer var inhabil etter domstolloven § 106. Det er bare inhabilitet etter domstolloven § 106 som omfattes, jf. Schei side 1187 og Mæland side 200-201. Inhabilitet etter andre bestemmelser i domstolloven gjør ikke dommen ugyldig, men kan gjøres gjeldende som innsigelse etter tvistemålsloven § 456. Tvistemålsloven § 456 gjelder imidlertid bare under voldgiftsprosessen, og lovens system er følgelig at en part ikke kan påberope seg inhabilitet etter domstolloven § 108 når voldgiftsdommen er avsagt. Dette gjelder selv om vedkommende part ikke ble kjent med de omstendigheter som begrunnet inhabilitet før etter at voldgiftsdommen var avsagt.

Spørsmålet blir således om tvistemålsloven § 468 nr. 4 er absolutt og uten unntak. Det er tvilsomt om lovens ugyldighetsgrunner er uttømmende, jf. Rt-1983-461 og juridisk teori. Det vises her til Schei side 1183-1184 og Mæland side 190, som legger til grunn at ugyldighetsgrunnene ikke er uttømmende. Videre vises til Moss, TfR-2000-side 537 flg., som legger til grunn at ugyldighetsgrunnene i tvistemålsloven § 467 og § 468 ikke kan suppleres. Det må imidlertid legges til grunn at det bare kan være snakk om en meget begrenset supplerings av reglene. Mæland legger til grunn at helt åpenbare tilfeller av inhabilitet etter domstolloven § 108 må kunne tilsi voldgiftsdommens opphevelse, jf. side 201. Schei uttaler om andre ugyldighetsgrunner enn de som fremgår av tvistemålsloven § 468, at det er klart at det bare er mer fundamentale feil som kan gi grunnlag for ugyldighet, og at det må fremstå som noe nær rettsfornektelse å unnlate å tillegge feilen virkning, jf. pkt. 3 på side 1187.

Det følger av dette at det skal svært mye til for at en voldgiftsdom oppheves på grunn av inhabilitet som ikke rammes av domstolloven § 106. Retten finner etter dette det helt klart at de omstendigheter som er påberopt av saksøker for å begrunne inhabilitet, ikke er av en slik art eller karakter som tilsier at voldgiftsdommen skal oppheves.

Ingen av saksøkerens grunnlag for ugyldighet har ført frem, og Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA blir etter dette å frifinne for kravet om opphevelse av voldgiftsdommen.

Saksomkostninger

Saksøkeren har tapt saken fullstendig. Utgangspunktet i tvistemålsloven § 172 første ledd er da at saksøkeren skal pålegges å erstatte motpartens omkostninger. Retten kan ikke se at unntaksregelen i henhold til tvistemålsloven § 172 annet ledd kommer til anvendelse. Avgjørelsen har ikke budt på tvil og de øvrige omstendigheter som er listet opp i bestemmelsen er ikke anvendelige.

Saksøktets prosessfullmektig har fremlagt omkostningsoppgave pålydende kr 227.150,-. Omkostningsoppgaven er oversendt saksøkerens prosessfullmektig, advokat Per Danielsen. Det er ikke innkommet innsigelser mot denne. Retten legger omkostningsoppgaven til grunn. Saksøkeren pålegges derfor å erstatte saksøktets omkostninger med kr 227.150,-. Oppfyllelsesfristen settes i medhold av tvistemålsloven § 146 annet ledd til to uker.

Domsslutning:

1. Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA frifinnes.
2. Ingjald Ørbeck Sørheim dømmes til å betale Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA saksomkostninger med 227.150 - tohundreogtjuesyvethundreogfemti - kroner innen 2 - to - uker

fra dommens forkynning.

Sist oppdatert 20. mars 2009